

GALANTNÍ POEZIE

VYŠEHRAĐ

KNIHA VYCHÁZÍ
V ROCE 80. VÝROČÍ ZALOŽENÍ
NAKLADATELSTVÍ VYŠEHRAĐ
| 1934–2014 |

Translation © Radovan Krátký – heirs c/o DILIA, 1968

ISBN 978-80-7429-466-2

SUĐME SPRAVEDLIVĚ A NAŠÍM RÁDCEM NEBUDIŽ PŘEDSUDEK ČI ZAVILÁ ZBĚSILOST.

V literatuře můžeme před lecčímς zabouchnout dveře a vykřiknout, že nechceme ani slyšet, co bylo. Můžeme zadržít některá okna a prohlásit, že bažíme vidět jen slaměnky, jež nám rostou v zahrádce před chalupou, neboť vše za humny se rovná cizokrajným blínům či rostlinám požírajícím motýly.

Nic ve zlém – ale zavřít okna či oči před něčím ještě nic neznamená. Zajisté znáte příběh oné paní, jež vyběhla na ulici v nedbalkách a zavřela oči v domnění, že ji nikdo nevidí, nevidí-li nikoho ona.

Leč není na úvodu, aby vyprávěl galantní příběhy – je jich dost na dalších stranách.

Je to výlet do končin, kde vládne krasopaní Venuše, bohyně milostnosti a všeho, co od ní pochází. Jako bohyně šla sama ve všem příkladem napřed – milovala něžně, obracela lásku v nenávist, rmoutila se v manželství se svým solidním řemeslníkem Vulkánem a nasazovala mu parohy, neboť nic lidského nebylo řeckým a římským bohům cizí. Tenkrát – když si našla milence, boha války Marta – dopadl oba žárlivý manžel, chytil je do drátěné klece a zavolał k ní bohy, aby všichni viděli, jak se svou ženou zkusí. A bohoové se smáli – nejvíce Jupiter, ačkoli sám měl nejvíce másla

na hlavě. Smáli se a obrátili věc v žert, neboť ještě nenastal středověk, kdy církve požehnala muži, aby směl nevěrné ženě sáhnout na srdce mečem či vidlemi.

V tomto středověku vlastně začínají naše táčky, na nichž francouzští básníci vyprávějí své galantní verše pro dobrou pohodu. Vyprávějí o lásce v nejrůznějších polohách, a protože je jim masopust milejší než půst a litanie, pídí se po mísách s vtipnou kaší kořeněnou smíchem.

Galantní poezie rozkvetla nejvíce ve věku XVII. a XVIII., i zdržuje se také náš výbor ponejvíce v těchto dvou stoletích.

A jako naznačuje jen letmo její rozmach, tak také jen kuse mluví o jejím doznívání v XIX. století.

Ostatně – nechce být vyčerpávající antologií, či zevrubnou čítankou.

Chceme-li už posedět, myslíme na hostitele, jenž nosí na stůl, co dala špiž, a nemá čas dbát o to, zda je v každé krmi s dostatek potřebných vitamínů.

Někomu možná postačí, že zná francouzské literární velikány XVII. a XVIII. věku – a po pravdě řečeno, leckteré verše, s nimiž se setkáte, byly či jsou považovány za neřád a býlí v ušlechtilé květnici literatury.

Na tom nic nemění, že budete číst verše i takových autorů, jako je třeba Lafontaine.

Kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde.

Ach, proč jen nezůstal Lafontaine u tak ušlechtilých věcí, jako je bajka o sýru a vráně!

Ach ano, proč mužové s potěšením pohlížejí na půvabné ženy, když má každý jen tu svou mít za jedinou?

Proč... Proč... Proč...

Ve svatém pohoršení či rozhořčení bývají pronášeny nejrůznější odsudky galantních veršů, jejich cena bývá prohlašována za nízkou až žádnou – ale tumáš, čerte, kropáč. Neřádná galantní poezie považovala často sama sebe za poezii příležitostnou. Neosobovala si sice nárok na honosný název „literární dílo s výhledem na věčnost“ – nicméně je dnes záležitostí mnohem živější než nejedno dílo kdysi tolik slavné.

V některých případech. jsou dokonce tyto verše až nepřijemně živé a vznikají rozpaky, jak je vpustit do dneška.

Zachovejme však klid – právě ty nejožehavější básničky do dneška vešly, aniž se ptaly literárních odborníků na souhlas.

Francouzská galantní poezie se ve svých začátcích hodně učila v antice. V oněch dobách, kdy začíná tento výbor, byl napodobován či přebásňován Ovidius, Catullus, Martialis. Brzy nato se však galantní poezie začala napájet z renesančních zřidel – z novel, novelek a facetí – a pak už si začala vyšlapovat dál sama. Když urazila – dejme tomu – cestu od Marota k Lafontainovi a vešla do XVIII. století, počínala si velice samostatně. A třebaže v XIX. století začínala být dámou odkvetlou, neztratila přitažlivost.

Anonymní autoři oprášili či přešivali některé náměty galantní poezie, jež se znovu a znovu vracely, a velmi vydatně přispěli k tomu, aby se na nic nezapomnělo. Není nic těžkého rozpoznat v mnoha ukázkách v tomto výboru leckterou dnešní anekdotu.

Galantní poezie je opravdu ten můstek, po němž přešel leckterý středověký námět do dneška a vesele v něm žije

dál. To byl husarský kousek – jaký se v literatuře nestává často – a stojí za smeknutí klobouku.

Copak je vyprávěč anekdoty něco jiného než starodávňý bard či trubadúr bez varyta a loutny?

A cožpak anekdota neplní ty nejvznešenější cíle literatury? Cožpak není dýkou i růží, úsměvem i pláčem, filosofií i srandou, utěšitelkou i povzbuditelkou?

Ostatně – autor galantní poezie nechtěl často víc než vyprávěč anekdoty dnes – a nezdá se, že by to bylo málo.

V dobách, kdy se „velká“ literatura pachtila a pachtí, aby promlouvala z duše a k duši, dělá to často anekdota s takovým úspěchem, že by jí ta „velká“ literatura mohla závidět.

A přitom té anekdotě nebývá přiznáno ani místečko obejdy u vrat velechrámu písemnictví.

Anekdota je podvodnice v tom, že se vždy tváří, jako by byla zbrusu nová. Nelze jí to však vyčítat – právě proto, že autor anekdoty zůstává v anonymitě a nestojí o pocty.

Také s tím se setkáváme v galantní poezii.

Mnoho autorů zůstává anonymními, a i když se podpisují, nelámou si hlavu tím, že znovu opracovávají některý starší námět, který už tu byl, a chtějí z něho vydolovat ještě trochu žertu.

Je samozřejmé, že této poezii šlo především o duchaplnost, o vtip, jemuž se podřizuje vše.

Bohatý společenský život, salóny a konverzační šarvátky přišly této poezii k duhu, ať už byla více či méně adresná. Žel – dnes můžeme často jen stěží rozšifrovat, na koho au-

tor mířil, a není pochyby, že mnohé verše byly útočnější, než se nám zdají dnes. Mnohé verše si dal možná i leckdo napsat, aby se mohl blýsknout svou duchaplností – neboť v této době také v této oblasti kvete literární zlodějčkovství.

Velmi často ovšem jde jen a jen o zábavu, situační komika jitrí představitivost – neboť nezapomínejme, že tato doba nemá to, co XX. století – filmovou grotesku, nejrůznější seriály, které baví čtenáře s menší fantazií – a literatura tohoto druhu tu tedy nahrazuje jiné umělecké oblasti.

I absurdita – domnělý pocit člověka XX. století – zde má své kořeny.

Náš výbor je ovšem dalek toho, aby se snažil poskytnout obraz doby, anebo načrtnout profil autorů, kterých je tu široká škála z nesmírně rozsáhlého období.

Nelze proto připisovat přehnaný význam námětům dotýkajících se církve, duchovních, farských kuchařek a oveček.

Je ovšem pravda, že církevní ideologie byla ve Francii vedoucí, že tedy každý vtípek v souvislosti s ní dostával jistou příchuť pikantnosti. Nezapomínejme však, že spoustu básní napsali duchovní, kteří byli hluboce věřící a poslušní synové církve, nikoli jen majitelé prebendy žijící po světsku.

Ostatní poezie však již objevila to, co později anekdota, když se začala dělit na anekdoty farářské, židovské a další: zrovna tak jako nelze považovat za antisemity dva židy, kteří si spolu vyprávějí židovské anekdoty, nelze považovat různé ty příběhy z klášterů a far za záměrné útoky. Galantní poezie už věděla, že posluchač či čtenář tuší čertovinu,

začne-li se z církevního pytle, a autor měl proto kus práce za sebou, sotvaže odveršoval začátek, neboť si navodil atmosféru, jež mu pomohla dospět k úspěšné pointě.

Život a skandály byly ovšem v té době daleko větší, pikantnější, a zpívali o nich vrabci na střeše – takže by některý dnešní hodnotitel literatury mohl galantní poezii učinit totéž, jako když vytáhne nálepku „komunální satira“.

Galantní poezie bývá někdy považována za typický produkt rokoka – ačkoli je zřejmé, že její grunty jsou jinde a že období rokoka překrývá. Každá doba má své předsudky i zásady v milostných vztazích a XVIII. století se vyčítává, že bralo na lehkou váhu nevěru muže a ženy, že láska byla pro ně hrou – tu duchaplnější, tu méně duchaplnou – že milostné vztahy v této době byly plytké, nehluboké, že tedy toto požívačné století bylo v erotických vztazích nemravné.

Snad nebude od místa zeptat se, kdo přišel s těmito výtkami první. Měšťanstvo – ovšemže měšťanstvo. Vystřídalo u moci šlechtu. A v doznívání galantní poezie najdeme také jízlivosti na toto nové panstvo, jež nahradilo panstvo dřívější.

Oproti dřívějšku tu ovšem došlo k velmi závažným změnám – například v tom, že manželství se stalo záležitostí obchodu, podstatnou roli tu hrálo věno, žena se stala majetkem a panenství mělo hodnotu zboží.

Nezmizely však nevěstince, k větší cti přišly byty pro vydržovanou dámu, ať vdanou či svobodnou, a měšťanstvo velice rychle dohnalo bývalou šlechtu i po této stránce.

Protože ji nenávidělo, ač jí tak závidělo, nešetřilo poznámkami o její nemravnosti a velikou díru do světa udělal

romantismus, jenž měl rovněž svůj pohled na ideální vztah muže a ženy.

Bohužel přišel i s absintem a vitriolem jakožto dvěma léky na lásku nešťastnou – a přinesl ještě různé jiné recepty.

A to je právě vhodné místo k zakončení těchto řádek nahrazujících úvod.

Chce vlastně říci, že při čtení tohoto výboru galantní poezie by neměl být rádcem předsudek či zavilá zběsilost.

Je totiž možno vidět či nevidět, v čem se změnila hrdinka či hrdina z této galantní poezie od dnešního muže a ženy, je možno hlásat, že na nešťastnou lásku je nejlepší dýka vražená do hrudi druhého nebo sebevražda, což tolik okouzlovalo romantiky, ale je také možno psát básně, v nichž se problémy řeší vtípem a žije se dál.

A snad se i čtenář, když má úplně jiný názor, může při těchto básních bavit.

Radovan Krátký

VYPLŇTE, PANÍ, BEZ VÁHÁNÍ
VEŠKERÁ MILENCOVA PŘÁNÍ!
LEPŠÍ JE HŘEŠIT -
NU A PAK SE KÁT, NEŽ KÁT SE
A NIC NEDĚLAT.

PANÍ A KOMORNÁ

Když jednou na kutě šla paní,
pán pošpásoval s komornou.

V milování a v laškování
jevila čilost výbornou
a měla taky hlásek smělý,
jelikož pánu pravila:

*Kdo vede si líp na posteli,
já – či choť vaše spanilá?*

Ta? Kam se hrabe! Chabá míza!
Lizetce řekl manžel uznalý.

*Snad to tak bude,
vzdychla Líza,
i jiní už to o nás říkali.*

SLON

Dejte mi pokoj!
řekla paní,
když už ji nudil jeden protiva.
Ježto však nepřestal,
slyšel jsem znenadání,
že začala se toho hňupa ptát:
Prosím vás,
pane,
jak se nazývá
největší zvíře?
Nevíte to snad?
Tak nějak jako slon,
ne,
počkat,
to ne –
a vlastně ano,
slon –
jí pravil onen muž
a paní řekla:

*V tom případě,
slone,
proboha,
nechte mě a jděte už!*

ELIŠKA A VEPŘ

Na jarmark vedl Martin pašíka
a Eliška šla s ním.
Tu poblíž lesíka
pravila, že by stála o hřích v celé kráse,
leč Martin opáčil jak nešíka:

A kdopak podrží nám, mlsná kozo, prase?

V tom,

řekla Eliška,

ti ráda pomohu –

a přivázala si hned vepře za nohu.
V nejlepším zjistila, že prase utíká,
i začla křičet:

*Dělej, dělej, člověče,
nebo ti mě to prase odvleče!*

DIAGNÓZA

Ptala se u lékaře
Jana,
zda je to lepší večer
nebo zrána
(pokud se týče milování),
a on jí řekl:

*Paní,
po ránu je to zdraví prospěšnější,
zvečera je to zase zábavnější.*

I řekla Jana mlsně,
usměvavě,
že večer vždycky touží po zábavě,
že však teď bude kromě zábavy
od rána dělat více pro zdraví.

VYSTRAŠENÁ NEVĚSTA

*Sestřičko,
budu brzy v pánu,*

*volala dívka,
jež se měla vdát.*

*Po první ráně nepovstanu.
A co jich bude!
Ach, to bude pád!*

*Soucítě naslouchala sestra její,
a hned ji utěšila v beznaději:*

*Netrap se tím a skonči už ty hrany!
Já vlezu za tě pod ty první rány!*

ŽAL DVAKRÁT PROVĎANÉ

Když bývala jsem ještě kotě
a neznala jsem lásky řád,
měla jsem čiperného chotě –
dnem nocí chtěl se milovat.

Ted' starého mám naneštěstí
a velká jsem už akorát.
On však je jak kůl na pelesti –
dnem nocí chtěl by jenom spát.

Ten první neznal v lásce lenost,
tenhle je zvadlý jako nař.
Amore,
vrať mi nezkušenost,
či muže prvního mi vrať.

JAK ROBIN ZABÍJEL LIZETKU

Líze zas někdo něco zvirt.

Šla k Robinovi zoufalá

a řekla:

*Chci z tvé ruky smrt,
po níž jsem vždycky volala!*

On dělá vše, co jí je vhod.

Vytáhl –

to, co myslíte,

a Lízu ihned pod pas bod,

aby to měla odbyté.

Ostatně sama Lizetka

říkala stále:

*Ještě víc,
ať sejdu rychle ze světa!*

Jen řež a nešetři mě nic.

Robin jen hekl snažením,
když slyšel tuhle smutnou řeč:

*Pospěš si už s tím umřením,
začínám mít dost tupý meč.*

O B D I V

Tak jsem tu tvoji milou zřel,
protože ty sám jsi to chtěl.

Úžasná.

Takové tři mít

(to říkám bez pýchy a žertu),
dal bych dvě okamžitě čertu,
aby si onu třetí ráčil vzít.

KDO SE VČAS NEVRÁTÍ,
TEN NA TO DOPLATÍ

Z Toulousu jedna tuze hodná paní
mládenci poskytla byt
a s ním spaní.

Když ale odjel na dva týdny pouhé,
paničce se to zdálo nějak příliš dlouhé,
a než se první vrátil,
bydlel jiný pán.

Ten první vyčítal jí, že byl oklamán
a ona ani neomlouvala své spády.

*Už je to tak,
že jednám někdy klamně,
nu ale,
chcete-li,
tak pojd'te,
ovšem tady,
on tamten už zas tamhle čeká na mě.*

SOCHA

Zámecká paní prohlížela bděle
z mramoru krásně tesaného Herkula,
nenašla ale v jeho statném těle
závadu,
kterou sochaři by vytknula.
Jen to snad,
že onen rek z dávné doby
má jaksi malý úd v tom celém poměru.

Sochař však máchl rukou:
*Ale co by,
i vy jste byla tehdy menších rozměrů.*

NEPOSEDNÁ

Jak vřeteno se vrtíte,
jak pták jste věčně neposedná.
Kdo by chtěl,
když jste tolik živá,
skoncovat s vaším divným návykem,
musel by,
slečno skotačivá,
přibít vám asi zadek kolíkem.

UPŘÍMNOST

Milenec v žáru lásky
se optal svojí krásky,
zda by mu neposkytla onen kout,
v kterém by mohl slastně spočinout.

*Nezvu tak štědře na ta místa,
řekla mu bez všech orací.*

*Zvláště když se tam někdo k odpočinku chystá.
Pod můj krov zvu jen lidi za prací.*

ŽENSKÉ NEDOSTATKY

Ať bude chytrá, nebo hloupá,
nepůjdu k ní.
S takovými už nehraji.

Ta jedna příliš zdvíhá sukni,
a druhá zase příliš pozdě zdvíhá ji.

OBSAH

Mellin de Saint Gelais (1491–1558)

PANÍ A KOMORNÁ / 17

Clément Marot (1495–1523)

SLON / 18

ELIŠKA A VEPŘ / 20

Jean Vauquelin de la Fresnaye (1535–1606)

DIAGNÓZA / 21

Mathurin Régnier (1573–1613)

VYSTRAŠENÁ NEVĚSTA / 22

ŽAL DVAKRÁT PROVDANÉ / 23

JAK ROBIN ZABÍJEL LIZETKU / 24

Théophile de Viau (1590–1626)

OBDIV / 25

Henri Voisin de la Popelinière (1540–1608)

KDO SE VČAS NEVRÁTÍ, TEN NA TO DOPLATÍ / 26

Roland de Lassus (1520–1594)

SOCHA / 27

Pierre Motin (1566–1612)

NEPOSEDNÁ / 28

UPŘÍMNOST / 29

ŽENSKÉ NEDOSTATKY / 30

ŠPRÝMAŘ A ŠPRÝMAŘKA / 31

François Maynard (1582–1646)

- KONEC LÁSKY / 32
STARÁ ZKUŠENOST / 33
STAŘENCE / 34
ČTVERÁK ROBIN / 35

Parnasse Satyrique (1623)

- PRVNÍ MILOSTNÁ NOC / 36
DVĚ ŇADRA / 37
NOVOPEČENÁ MANŽELKA / 38
KDYŽ SE MOC MLUVÍ / 39
LHOSTEJNOST / 40
NÁPIS NA HROB MILOVNÍKA / 41
ISABELLINO VYSVĚTLENÍ / 42
DÁMÁM / 43
NÁHROBEK / 44
MARGOT / 45
VÝJIMKA / 46
DVA NÁZORY / 47
RADA / 48
PŘÍJEMNÉ CHVÍLE SE ŽENOU / 49

Le nouveau Parnasse satyrique (1629)

- VHODNÉ POUČENÍ / 50
VDOVIČKA / 51
O STARÉ A UPEJPAVÉ / 52
BĚDNÝ NÁLEZ / 53

Jean-François Sarazin (?–1657)

- ZPOVĚDNÍ TAJEMSTVÍ / 5

Claude Malleville (1597–1647)

- JANOVA DRAHÁ POLOVICE / 55

Anonym (XVII. století)

ŽENICH / 56

Guillaume Colletet (1598–1659)

JEDNÉ ZOUFALÉ / 57

PŘED VEČEŘÍ / 58

TRKAJÍCÍ BERAN / 59

Anonym (XVII. století)

O SLEČNĚ DE SCUDÉRY / 61

Abbé François Tallemant (XVII. století)

O MÁLO SLIČNÝCH DÁMÁCH / 62

Guillaume Brébeuf (1618–1661)

O NAMALOVANÉ PANÍ / 63

O JINÉ NALÍČENÉ / 64

O JINÉ NALÍČENÉ / 65

O JINÉ NALÍČENÉ / 66

O JINÉ NALÍČENÉ / 67

Anonym (XVII. století)

O KAŽENÉM MLADÍKU / 68

Cabinet satyrique (1660)

JEHANOVA CHYBA / 69

POCTIVÉ DĚLENÍ / 70

SPROSTÁ VZNEŠENOST / 71

MEZE ŠTĚDROSTI / 72

OPOVRŽENÝ MILENEC / 73

OPATŘENÍ PROTI POMLUVÁM / 74

ZRÁDCE / 75

NEVELIKÁ CESTA / 76

UCHO NA PRAVÉM MÍSTĚ / 77

HODNÁ LÍZINKA / 78

NÁPIS NA HROB / 79

DOBŘE ÚČTY DĚLAJÍ DOBRÉ PŘÁTELE / 80

PERLA / 81

Anonym (XVII. století)

ÚTĚCHA / 82

Roger de Rabutin (1618–1693)

SOK / 83

Marie-Catherine-Hortense Desjardins (1631–1683)

O PŘESTÁRLÝCH MILENCÍCH / 85

Anonym (XVII. století)

O LÍZE S UMĚLÝMI PŮVABY / 86

Henri Piccardt (XVII. století)

ÚNOS JEDNÉ PANNY / 87

ZLATÁ NÁDOBA / 89

François de Bassompierre (1579–1646)

DROBNÁ UDÁLOST / 90

Gilles Ménage (1603–1692)

CENA SLZÍ / 92

Mathieu de Montreuil (1611–1691)

PRAKTICKÁ RADA / 93

CO NÁM CHYBĚLO / 94

POŘÁD JAK NOVÝ MOST / 95

Antoine Furetière (1620–1688)

BĚDNÉ MANŽELSTVÍ JEDNÉ POBOŽNÉ / 96

Jean de la Fontaine (1621–1695)

ZTRACENÉ TELE / 97

- VELEBNÁ SESTRA JANA / 99
SMĚNNÝ OBCHOD / 100
SEDLO / 102
DVA PŘÁTELÉ / 104
ZBOŽNÁ PANÍ / 106
- François de Maucroix (1619–1708)
O MANŽELSTVÍ / 108
- Étienne Pavillon (1632–1705)
MLADÝ A STARÝ CTITEL / 109
- Bernard de la Monnoie (1641–1728)
O LAKOMÉ PARÁDNICI / 110
OMLUVA / 111
POHOTOVÁ KAJÍCZNICE / 112
- Anonym (XVII. století)
VZOR POKORNÉ ŽENY / 113
- Edme Boursault (1683–1701)
NÁSLEDKY MANŽELOVA VÝLETU / 114
- Jean Baptiste Rousseau (1670–1741)
FARÁŘOVO UPOZORNĚNÍ / 116
PO FRANTIŠKÁNSKÉM ZPŮSOBU / 117
NÁSLEDKY VĚTRU / 118
MAZANÁ MLYNÁŘKA / 119
- Jean Baptiste Willart de Grécourt (1683–1743)
O NESTYDATÉM OBEJDOVI / 120
KOKTA / 122
VÝČITKA / 123
MARKYTÁNKA / 124

Nicolas de Baraton (1650–1725)

PŘESTÁRLÝ GALÁN / 125

NINONINA VOLBA / 126

MALÁ A VELKÁ NEVĚSTA / 127

KAPUCÍN / 128

ŘEZNICKÝ KŠAFT / 129

Bernard-Joseph Saurin (1706–1781)

BÍDNÝ OBCHOD / 130

Álexis Piron (1689–1775)

KDY NENÍ TŘEBA SE STYDĚT / 131

Charles Borde (1711–1781)

TRPĚLIVÝ MILENEC / 132

Nicolas Masson de Morvilliers (1740–1789)

O JEDNÉ LEHKÉ SLEČNĚ / 133

Denis Diderot (1713–1784)

MODEL / 134

François Timoleon (1644–1724)

POMLUVA / 135

Christian Huyghens (1629–1695)

GALANTNÍ VERŠE / 136

Anonym (XVIII. století)

NÁPIS / 137

Barthélémy Imbert (1747–1790)

MALÉ VĚNO / 138

TROJÍ VOLBA / 139

PŘEDVÍDAVÁ / 141

MIZERNÝ OBCHOD / 142

- Pierre Denis Ecouchard-Lebrun (1729–1807)
VSTUP ZAKÁZÁN / 144
NEMOCNÝ MANŽEL / 145
- Guillaume Imbert de Bourdeaux (1744–1803)
VYTRVALOST BEZ MEZÍ / 146
- François Felix Nogaret (1740–1831)
SÍLA PRAVDY / 148
- François de Neufchateau (1750–1828)
KAZOVÉ ZRCADLO / 149
- Anonym (XVIII. století)
BALETKA FANCHON / 150
- Robert Pons (1759–1819)
DOMNĚLÉ PROTIVY / 152
SEN A SKUTEČNOST / 153
- Charles Maurice Talleyrand de Perigord (1754–1838)
ODPOVĚĎ / 155
- Anonym (XIX. století)
NEŠŤASTNÝ MILENEC / 156
- Nicolas Brazier (1783–1838)
LÁSKA NA DÁLKU / 157
- Henry Rochefort (1830–1913)
O CÍSAŘOVNĚ EUGENII / 159
- Charles Nodier (1780–1844)
EPITAF / 160
- Jean Stanislas Andrieux (1759–1833)
OPRAVA / 161

Anonym (XIX. století)

KOMTESA A KAVALÍR / 162

Léon Charly-Choux (XIX. století)

NĚŽNÉ RUČCE / 163

FORTIFIKAČNÍ MADRIGAL / 164

Actes des Apôtres

PROTIARISTOKRATICKÁ / 165

Comte de Chevigné (XIX. století)

STAROSTI S DĚTMI / 166

PUTIČKA / 167

Anonym (XIX. století)

O KORZETU / 168

Victor Hugo (1802–1885)

PYŠNÁ GEORGES / 169

Jean Moreas (1856–1910)

VYZNÁNÍ / 170

Anonym (XIX. století)

O SOUČASNÉ MÓDĚ / 171

Victorien Sardou (1813–1908)

LÁSKA / 173

EDICE
verše
SVAZEK
(45)

GALANTNÍ POEZIE

Uspořádal a přebásnil Radovan Krátký
Vazbu s použitím dřevořezu Zdeňka Mézla
a grafickou úpravu navrhl Vladimír Verner
Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2014 jako svou 1259. publikaci
Vydání ve Vyšehradu první. AA 1,47. Stran 184
Redigovala Blanka Koutská
Odpovědná redaktorka Marie Válková
Vytiskla Těšínská tiskárna, a.s.
Doporučená cena 188 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-466-2